

Castell de Montesquiu. Foto Alfons Garcia

Barcelona que ens indica que entrem al Parc Comarcal del castell de Montesquiu, creuem un bosc de roures i en poca estona arribem al castell de Montesquiu. Aquest castell avui envoltat d'un parc ajardinat és una antiga Domus que data de l'any 1285 on residien els senyors de Besora. L'any 1972 els últims propietaris els senyors Juncadella el van cedir a la Diputació de Barcelona i en l'actualitat n'és la propietària. Aquest és el punt neuràlgic del parc, aquest està emparat legalment per un pla especial promogut per la Diputació de Barcelona i aprovat definitivament per la Generalitat de Catalunya l'any 1985. Nosaltres continuem l'excursió per la baga de la Solana creuant la riera, passem prop de l'antiga masia de la Solana últimament restaurada i habilitada com a equipament, continuem fins arribar a la Collada de Planeses, però abans de deixar el coll admirem el paisatge compost de boscos de pi Roig a la baga i domini del roure a les soelles, seguim pel camí cap el Serrat de les Ginesteres, el Racó de la Farga i finalment arribem a la Farga del Bebie.

Alfons Garcia

16 de març Sant Julià de Vilatorça, Coll de Samedà, els Munts. Seguiment del tram GR-2

La sortida per Osona va ser un recorregut planer que va carenejar gairebé tot el dia entre dues valls, entre dos vessants i entre dues èpoques també perquè va ser un recorregut a través del temps.

Arribem al Santuari de la Mare de Déu de Puig l'Agulla és bastant d'hora, la claror emergeix per sobre la teulada i els brots d'un castanyer d'índies d'un verd tendríssim s'il·luminen tot just.

És un indret situat al vessant del Montagut o Puig l'Agulla de 810 m d'altitud. Entrem en un bosc de pi per un camí ample. El caminar és pacient. S'observa la tala de pi abundant: els troncs, de tall ros s'apilen al costat i fan un efecte de mesura i contrast.

Sant Julià de Vilatorça ens acull. L'aigua de la font de la Noguera que brolla per set canelles és refrescant i

sempre un motiu de goig. És una vila on es combinen construccions medievals i alguns conjunts modernistes.

A l'est del municipi, s'hi troba el límit de separació natural de la Plana de Vic i de les Guilleries. En tot aquest límit s'hi troba una petita serra amb altures que oscil·len entre 750 i 850 m d'altitud.

Fa un dia molt clar i des de l'extrem d'aquest indret és un excel·lent mirador vers les Guilleries, a l'extrem de la cinglera es veu la vall plana, combinant conreus i bosc.

Seguim carenejant la cinglera i arribem al Coll de Samedà, és el pas a ponent vers el serrat del pi. Al nord s'alça dret com la quilla d'una nau Samedà de 817 m, de vessants erosionades i arestes vives.

Passem per sota el puig, és un lloc assolellat, el camí és ample i ran de camí hi ha bruc florit, la terra és vermellosa, els pins i les alzines són d'un verd vell, les clapes de flor blanca creen un mosaic de llum i color; no obstant això, aquest indret és extremament aïllat i solitari.

Ens enfilem cap als Munts. A mesura que anem pujant, al Puig de Samedà, ja s'hi veu el planell del cim, poblat de bosc d'alzina, sabem que guarda escassíssimes runes d'un antic castell datat des de l'any 992. La seva jurisdicció reemplaçà al segle XI la del castell de Sant Llorenç.

Quan ja som un tros amunt ja veiem Folgueroles. Ens ve a la memòria Mn. Jacint Verdaguer. La Plana es divideix de manera parcial però diàfana.

Per arribar als Munts, ens enfilem pels cingles de Vilanova, són drets, de pedra llisa i nua. Arribem a la Mare de Déu del Cingle. La vista de les Guilleries és magnífica.

Anem cap al Nord, ara el Pirineu es divideix net, esplèndid. La serralada es perfila a l'horitzó, hi ha neu al cim encara. Un darrera l'altre, els bons amics del grup van identificant els cims. El perfil dels Pirineus i el sol del migdia sota un cel blavíssim ens fan descansar i el dinar sota unes alzines, és molt ben rebut.

Malgrat la suavitat del dia, aquestes cingleres de tall viu creen un paisatge aspre, difícil. Sota la nostra mirada s'obre una buidor immensa.

Ja som al pas de la tarda, el castell de Savassona es troba prop del final del trajecte, apareix davant nostre, a l'obaga, entre un bosc espès, un mas esplèndid, d'una solidesa que sorprèn. Aquestes construccions ens fan recular a la història medieval, evocuem capítols de bandolerisme a les Guilleries, de silencis, d'incertesa i d'incomunicació.

Sant Feliu de la Roca està encimbellat en un penyal,

Castell de Sant Llorenç del Munt. Foto E. Palet